

**Πῶ ! πῶ ! ἀντάρρα ! πῶ ! πῶ ! κακό !
καὶ ν τ α ρ α β έ ρ ε Δ η μ α ρ χ ι κ ῶ !**

Ἐλύσσαξαν κι' οἱ Σοῦτσοι κι' οἱ Μελάδες,
μ' αὐταῖς τῆς ἐκλογαῖς τὰ 'χάσαν ὅλοι,
καὶ δὸς του μὲ βιολιά καὶ καρωτσάδες
γυρίζουν νύκτα 'μέρα μὲς 'στὴν πόλι.

Εἰς τοὺς Δημάρχους τρέχουν σὰν μυρμήγκια,
φιλιῦνται, ἀγκαλιάζονται, γλεντοῦν,
ἀπὸ τῆς φωναῖς βραχνιάζουν τὰ λαρύγγια,
μὰ καὶ κουμπούραις κάποτε βροντοῦν.

Καὶ ὅσο συλλογίζονται οἱ φίλοι
πῶς ἦλθε ἡ μεγάλη Κυριακὴ,
τόσο λυσοῦν κι' ἀφρίζουε σὰν σκύλοι,
καὶ τρέλλα τοὺς κτυπᾷ ἐκλογικὴ.

Παντιέραῖς ἀπ' ἐδῶ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα !
μὰ ὅσο τῆς κυττάζω ἐμπροστὰ μου,
μοῦ ἐρχεται νὰ στήσω μὲ παντιέρα
'στὸ σπῆτι μου κι' ἐγώ... μὲ τὸνομά μου.

Καὶ τὰ χωριὰ ἔχαλασαν κι' ἡ χώρα,
μὲ καρδιοκτύπι ὅλοι καρτεροῦν,
παντοῦ βοὴ καὶ κτύπος, κι' ἀπὸ τῶρα
ἀκούω ντενεκέδες νὰ βαροῦν.

Ποιὸς Δήμαρχος θὰ γίνῃ ἀπ' τοὺς ἐξῆ ;
σὲ ποιὸν θὰ πέσουν ἄσπρα πιὸ πολλά ;
σὲ ποιὸν Δημοαρχιλίκι θὲ νὰ φέξῃ ;
'στὸ Σοῦτσο, 'στὸν Κουμπάκια, 'στὸν Μελά ;

"Ω ! πόσον τοὺς καῦμένους τοὺς λυποῦμαι !
ἂν ἤμουν ὑποψήφιος κι' ἐγώ,
θὰ ἔλεγα ἀμέσως «**Παραιτοῦμαι**»
καὶ ἤθελα νὰ πάω νὰ πνιγῶ.

Φαντάσου νὰ ἰδρώνῃς τόσους μῆνας,
παράπονα ν' ἀκούς καὶ ἀπαιτήσεις,
νὰ σὲ γελά ὁ Τάδες καὶ ὁ Δεῖνας
καὶ νάχῃς κάθε τόσο συγκινήσεις !

Νὰ σοῦ χαλοῦν οἱ βλάμηδες τὸ σπῆτι,
νὰ βλέπῃς μοῦτρα γύρω σου ποικίλα,
καὶ νὰ κτυπᾷ τὴν εὐγενῆ σου μύτη
ἐκεῖν' ἡ ζωογόνος **ποδαρίλα**.

Εἰς ὅλους περιποίησι νὰ κάνῃς,
νὰ σφίγγῃς γελαστός τὸ κάθε χέρι,
τὰ ζεύκια καὶ τὸν ὕπνον σου νὰ χάνῃς,
καὶ μάλιστα νὰ ἦναι καλοκαίρι

Νὰ γίνεταὶ τὸ σπῆτι σου φουγάρο
μὲ τοὺς καπνοὺς τοῦ κάθε μασκαρά,
εἰς ὅλους νὰ προσφέρῃς καὶ τσιγάρο,
καὶ νὰ σκορπᾷς ἀλύπητα παρᾷ.

Καὶ μετὰ τόσο κόπο καὶ ἰδρώτα
τὴν κάλπη σου μὲ μαῦρα νὰ τιμοῦν,
νὰ μένης ὑποψήφιος σὰν πρῶτα,
καὶ 'πίσω τενεκὲ νὰ σοῦ κρεμοῦν !

'Εγὼ 'μπορῶ νὰ χάσω τὰ μυαλά μου,
'στὸ διάολο κι' ἡ δόξα κι' ὁ μπελᾶς...
Καλλίτερα νὰ καθουμαι στ' αὐγά μου,
κι' ἄς χάνεταὶ ὁ Σοῦτσος κι' ὁ Μελάς,

Πῶ ! πῶ ! τί πανηγύρι μᾶς προσμένει !
ὦ ! πόσα καρδιοκτύπια θ' ἀκουσθοῦν,
καὶ πόσοι τενεκέδες σκουριασμένοι
'στῶν σκύλων τῆς οὔραις θὰ κρεμασθοῦν !

"Ω ! πόσον μὲ λαχτάρω 'στὸ κρεβάτι
θὰ καρτεροῦν ἀπόψε τὴν αὐγή,
καὶ στοιχημα σοῦ βάζουν μὲ γεινάτι
πῶς Δήμαρχος ὁ φίλος των θὰ βγῆ.

'Αλλὰ κι' ἐγὼ καὶ μ' ἄνδρα καὶ γυναῖκα
εἴμ' ἔτοιμος στοιχήματα νὰ βάλω.
πῶς αὔριο τὸ βράδου εἰς τὰς δέκα
θὰ ἐβγῆ ὁ **Νταλέκος** δίχως ἄλλο.

**Καὶ δέστεχα θὰ κάνωμε
ὡς ποῦ νὰ ξεθυμάνωμε.**

Δὲν θέλεις Πίγκηψ, Σοῦτσε μου, μονάχα ν' ἀπομείνης
ἀλλὰ καὶ πάλι Δήμαρχος ἐλύσσαξες νὰ γίνῃς.

Καὶ ὁ Μελάς ὑπόσχεταὶ νὰ ἐργασθῆ προθύμως,
καὶ ἂν ἐβγῆ 'στὰ χέρια του ν' ἀναστηθῆ ὁ Δῆμος.

'Εχεις φωτιά 'στὰ μάτια σου, 'στὰ λόγια σου μαγνήτη,
καὶ μ' ἓνα λόγο 'πίσω σου μᾶς σέρνεις, Φρεαρίτη.

'Υπομονή, ἐνέργεια καὶ νοῦς, Καλλιφρονᾶ,
καὶ ὁ καιρὸς πιὸ γρήγορα κι' ἀπὸ πουλὶ περνᾷ.

Θάρρος, Νταλέκο, δύναμις καὶ προσοχὴ μεγάλη,
μὴ ἀπὸ Δήμαρχος γενῆς ὑπαστυνόμος πάλι.

Γιὰ σέ, **Κουμπάκια**, πρέπουνε τὰ ζήτω κι' ἡ παντιέρα
καὶ μὲς 'στὴν κάλπη σου κουμπιά νὰ πέσουν κι' ὄχι σφαίραις